

Meteorický roj

Spát v botách je těžké.

Nohy mám ztuhlé. Tvrdé konce tkaniček mě pořád píchnají do kůže. Pokaždé když se otočím, se mi deka celá zamotá mezi nohy.

Ale sundat je nemůžu. Teď ne.

Je 1:58 ráno. Za dvě minuty začne pípat mámin budík, a jakmile spustí, nic mě nesmí zpomalit.

Vloni jsme viděli devatenáct superhvězd, a to bylo za úplňku, kdy jdou rozeznat mnohem hůř. Dneska ale měsíc nevyšel a nejsou ani mraky, což znamená, že jich uvidíme víc. Vsadím se, že aspoň pětadvacet.

Možná i třicet.

Možná i...

Píp. Píp. Je to tady!

Vyskočím z postele, vedle dveří popadnu deku a uháním ven, doprostřed dvora, dál od domu a od stromů. Když po-

zorujete meteorický roj, musíte se snažit dohlédnout na co největší úsek oblohy. A taky být někde, kde je co největší tma. Proto je náš dvorek perfektní.

Vždycky to tak nebylo, to si pamatuju. Když byl táta ještě naživu, bydleli jsme na Floridě ve městě se spoustou osvětlení, kde bylo hodně těžké vidět superhvězdy. A tak jsme rok co rok jezdili do Kennedyho vesmírného střediska, kde táta pracoval, a pozorovali je tam. Někdy za námi přicházeli i další kosmonauti a sledovali je s námi. Jindy jsme tam byli jen máma, táta a já.

„Lestere?!“ vykřikla teď máma. „Je tady tma jako v pytli. Kde jsi?“

„Přesně tam, kde vždycky.“

Zasvítla baterkou na dvůr.

„Vypni to! Rušíš tmu.“

„Lestere, nehodlám zase šlápnout na krtinu a vymknout si kotník.“

Kdyby si máma poranila kotník, musela by jít dovnitř, aby si ho ovázala. Nebyla by se mnou a všechno by se tím pokazilo. To nechci.

Konečně se jí podařilo dostat se k dece a zhasla baterku. Kolem nás se zase udělala naprostá tma.

Leželi jsme vedle sebe a čekali.

A čekali.

A čekali.

Táta vždycky říkával: *Přáním člověk superhvězdy neurýchlí. Musí na ně být ta správná chvíle.* Jenže dneska v noci mi připadalo, že všechno trvá hrozně dlouho. Měl jsem pocit, že snad nikdy žádné meteority nevidím.

Vtom se na severovýchodě objevilo zářivé jasné světlo, přesvištělo oblohou a zmizelo za obzorem.

Je to tady! Je to tady! Je to tady!

„První superhvězda dnešní noci, Lestere!“ Máma mě vzala za ruku a zadívala se na mě, čímž porušila hlavní pravidlo sledování superhvězd.

„Mami, máš pořád koukat na oblohu, pamatuješ? Když nebudeš, mohla bys propásnout...“

Přestal jsem mluvit, protože nešlo mluvit, když se před vámi najednou objeví ta největší a nejjasnější superhvězda, jakou jste kdy viděli. A pak druhá, stejně jasná jako ta první. Vynořila se vedle ní a obě se řítily společně k zemi, zanechávaly za sebou dva stříkance zářícího světla.

Soustředil jsem pohled na místo, kterým proletěly. Jako bych je pořád ještě trochu viděl. Jako by se jejich světlo propálilo do oblohy.

Viděli jsme už spoustu superhvězd. Jasných i matných. Některé letěly rychleji, než člověk mrkne. Jiné jako by na obloze zůstávaly viset. Ještě nikdy jsme ale neviděli dvě najednou.

„Dvojitá superhvězda, mami! A zrovna my ji pozorovali!“

Máma seděla a zírala na zem před sebou.

„Co to děláš?“

„Lestere...“

„Ty vůbec nekoukáš na oblohu!“

Máma natáhla ruku a otřela si slzy z očí.

Brečí? Proč brečí?

„Lestere, já... já už to dělat nemůžu.“

„Nemůžeš dělat co?“

Vstala a rozběhla se k domu.

„Mami?!“

Přece nemůže odejít teď! Když jsme viděli teprve tři superhvězdy, a dvě z nich se objevily na obloze VE STEJNOU DOBU.

Už jsem taky vstával, což znamená, že jsem spustil oči z oblohy. Díval jsem se na mámu. Jak běží do kopce a na verandu a otevírá zástěnu proti hmyzu.

„Mami!“ zaječel jsem naléhavě.

Zastavila se.

„Prosím, nechod!“

„Počítej dál, Lestere. Já se za chvíli vrátím,“ vyhrkla a vklouzla dovnitř.

Vrátí se. Jasně že se vrátí. Sledovali jsme Perseidy společně každý rok mého života, každý srpen za posledních deset let. I když táta umřel a my se s mámou přestěhovali do Indiany a přestali o tátovi mluvit, o vesmíru a o tom, co se stalo, nikdy jsme meteorický roj nezmeškali.

Nikdy.

Lehl jsem si na deku, zíral do tmy a čekal.

Po obloze přesvištěla superhvězda. To byla čtvrtá.

A další. Pátá.

„Mami! Uteče ti to!“ zakřičel jsem na ni.

Díval jsem se a díval.

A počítal.

Sedmnáct.

Osmnáct.

Devatenáct.

„Dělejš!“ zaječel jsem k domu. „Už jich máme skoro dvacet!“

Zíral jsem do tmy a čekal na zavržení zástěny.

Jenže nezavržala.

Ráno potom

Když jsem otevřel oči, tma byla tatam a obloha zářila. Pořád jsem ležel na dece.

Jen já sám.

Máma ví, že je to naše tradice. Vždycky sledujeme superhvězdy spolu. A můžeme to dělat jen jednou za rok.

Jenže noc už skončila. Máma tady většinu času vůbec nebyla a já si teď nepamatoval, kolik jsem jich viděl. Dvacet šest? Nebo dvacet osm?

V letech předtím mi máma pokaždé pomohla do postele, když jsem začal být moc unavený, a zapsala pro mě na kartičku, kolik superhvězd jsme pozorovali. Pak mi ji postavila na noční stolek, aby to byla první věc, kterou ráno uvidím. Jenže žádná kartička nikde nebyla a já byl pořád venku a...

Vytáhl jsem z kapsy figurku Supermana, sevřel ji v prstech a přešel mu palcem po rudém a zlatém S. Proč nepřišla, Supermane? Proč?

Vždyť mi to slíbila. Povídala, že mám počítat dál, že se za chvíli vrátí.

Vyskočil jsem z deky a utíkal k domu. Půjdu hned za ní do ložnice a donutím ji, aby mi vysvětlila, proč se už za mnou nevrátila.

Jenže máma v ložnici nebyla. Ležela na pohovce v obývacím pokoji, kde usnula. Podlaha kolem ní byla plná zmuchlaných papírových kapesníků.

Když jsem ji tak viděl... v nějaké části mozku mi naskočil zpětný chod.

Bylo to před pěti lety, když jsme ještě bydleli na Floridě. Máma seděla na pohovce a skládala ručníky. Já lítal po místnosti se Supermanem. Máma pak přestala skládat a já přestal lítat, když na obrazovce najednou přepnuli obraz z řídicího střediska vesmírných letů na jasně modrou oblohu, po které letěly dvě světelné koule se sršícími ocasy.

Hlas komentátora k tomu říkal: *Dosud nevíme, co přesně se právě stalo, ale jak můžete vidět z tohoto záznamu, na záběrech jsou dvě světelné stopy místo jedné. Na palubě je sedm lidí.*

Znělo to, jako že dvě světelné stopy nikdy předtím vidět nebyly.

Máma upustila ručník, který skládala.

„Proč jsou dvě, mami? Která z nich je tátova raketa?“

Neodpověděla mi.

Ze dvou světelných stříkanců se staly tři. Pak čtyři.

Máma vypnula televizi a přitáhla si mě na klín. A houpala mě. Slzy se jí řinuly po tvářích a padaly mi do vlasů. Telefon jí pořád zvonil a zvonil. Člověk ho má zvednout, když zvoní, ale my si ho nevšímalí. Jen jsme se houpali a houpali.

Po tomhle jsme pořád chodili na místa, kde mě lidi hledali po hlavě a vykládali mi, že táta byl hrdina. A máma trávila většinu času vleže na pohovce, kolem sebe rozházené pomačkané papírové kapesníky. Někdy jsem ležel s ní. Jindy jsem lítal se Supermanem po obloze a jeho supersíla pomohla tátově lodi, aby se nerozpadla. Pak jsme ho já a Superman dopravili do bezpečí na Zemi.

Znova a znovu a zase znovu.

Ta dvojitá superhvězda to mámě připomněla. Kvůli ní myslela na tátu. Protože včera v noci brečela. Proto jsem musel z cesty odkopávat kapesníčky, abych se dostal ke gauči.

Sedl jsem si vedle mamky.

Promnula si oči a rozhlédla se po pokoji. „Už je ráno?“

„Jo.“

„Ach, zlato, moc mě to mrzí.“

„To nevádí,“ odpověděl jsem, protože někdy člověk musí říkat věci, které nejsou pravda, když chce, aby se jeho máma cítila líp.

„Já vím, že vadí, Lestere, ale prosím, můžu ti to vysvětlit?“ Máma se posadila a přitáhla si obě moje ruce do svých. „Ty dvě superhvězdy...“

„Vypadaly, jako když se rozpadala tátova raketa.“

Máma si k sobě přitáhla moji hlavu. „Prostě jsem měla pocit, jako by se to dělo zase znovu.“ Z tváře jí stekla slza a přistála mi na ruce.

Podal jsem jí kapesník.

Otřela si s ním obličej, zmuchlala ho a hodila na zem k ostatním. „Jeden navíc neuškodí, co?“

Věděl jsem, že tohle prováděla celou noc, ale vidět ji takhle, jak zahazuje zmuchlaný kapesníček jen tak na zem, mě rozesmálo. Máma normálně takové věci nedělá.

Dívala se, jak se směju, a vzala si další kapesníček. Vy-smrkala se do něj tak dlouze a hlasitě, jako když troubí pas-týři v horách, aby svolali ovce. Pak kapesníček zmačkala a hodila ho přes rameno.

Potom jsem si vzal jeden já, přiložil ho k nosu a pokusil se co nejlíp předstírat smrkání, ale znělo to jako zvuky, které normálně vycházejí z jiné části mého těla. Udělal jsem z kapesníku kouli a hodil ji na televizi.

Máma už se taky smála. Natáhla se pro kapesník. Zatroubení. Hod.

Já si vzal další. Předstírané smrkání. Hod.

A tak jsme se střídali, frkali a házeli, dokud nebyla krabice prázdná. To už jsme se chechtali tak prudce, až jsme skoro nemohli popadnout dech.

Když jsme se vysmáli, máma se ke mně obrátila. „A teď by mi přišly k chuti lívance.“

„Ty budeš dělat lívance?“ vyhrknul jsem. Ty máma ne-smaží jindy než na moje narozeniny a občas na Vánoce.

„Ne. Jsem na vaření moc unavená. Co kdybychom si za-šli na snídani do restaurace?“

„Do takové té jídelny, kde ti narovnajít lívance do vys-o-kého komínu a postříkají je šlehačkou?“

„Přesně tam.“ Máma mě přitáhla k sobě, ale nebyl čas na objímání, když nás čekala hromada lívanců s kousky čo-kolády a čepicí šlehačky!